

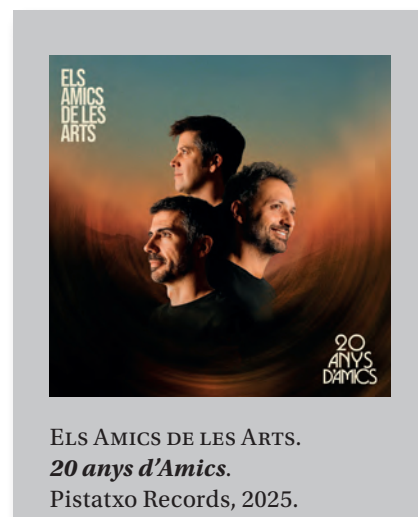
Patrimoni de tots

Text > XAVIER CASTILLÓN

Tot i que Els Amics de les Arts es van formar ara fa vint anys en un pis d'estudiants de Barcelona on es van trobar quatre joves universitaris de diferents punts de Catalunya, el grup té uns vincles forts amb les comarques gironines i, de tant en tant, deixa anar el seu «accent agironat». Dos dels seus membres viuen a Girona i, d'aquests dos, un és el vidre-renc Joan Enric Barceló, molt connectat a l'activa escena musical cellerenga i selvatana de final dels noranta. Ara, tot això ja és prehistòria per a un dels grups més populars del país, amb vuit discos d'estudi i un dels repertoris més sòlids del *pop* català del segle XXI. Els Amics de les Arts tenen, legítimament, no només el dret a fer l'animal (tot i que, en la seva maduresa ben portada, ja no els passa... gaire), sinó a celebrar els vint anys de trajectòria constant i incansable amb

un disc que combina vint clàssics de la casa reinterpretats amb més de vint artistes convidats. Ha estat un any de feina per quadrar agendes i treballar les cançons en diversos estudis, però ha valgut la pena.

«20 anys d'Amics» és exactament el que suggereix el títol: una celebració de l'amistat, a la qual han convidat bona part dels músics i amics que s'han trobat voltant pels escenaris. N'hi ha de generacions diferents, d'estils diferents, d'arreu dels Països Catalans. Hi ha clàssics de diverses escoles, com ara Tomeu Penya (impresionant a «Tothom es separa»), Sopa de Cabra, Lluís Gavallda i Sergio Dalma, que amb el pianista Marco Mezquida accentua el dramatisme quotidià de «Louisiana o els camps de cotó»; noms destacats de l'escena barcelonina (Sidonie, Santi Balmes); representants del nou jazz (Andrea Motis, Alba Ca-

reta); de la cançó d'autor (Roger Mas, Joan Dausà, Judit Neddermann); de fusions diverses (La Pegatina, La Fú-miga, Balkan Paradise Orchestra) i de les noves sonoritats urbanes, amb The Tyets i Figa Flawas al capdavant. Tots compartint el repertori transversal d'Els Amics de les Arts, que ja és patrimoni de tots.

PAXÒFON. *Clamor*.
La Catenària, 2025.

AINA REIG. *Trencant tòpics*.
U98 Music, 2025.

Rock contra la indiferència Text > X. C.

Clamor és el segon disc de Paxòfon, un grup gironí de rock liderat pel cantant, guitarrista i compositor Ernest Parro i completat per altres músics amb un llarg recorregut: Xicu Rovira (guitarres), César González (baix) i Rubén Berengena (bateria i percussions). Són tretze cançons pròpies, la majoria de les quals en català,

que es poden classificar en diferents estils, però que en definitiva són un bon exercici del que tradicionalment s'ha anomenat *rock*, sense necessitat de gaires etiquetes més. A més, cançons com ara «Olorable conseller», «Mediterràniament» i «Hem de canviar» destil·len bones dosis de crítica social. *Clamor* amb guitarres contra la indiferència.

Per tenir molt en compte Text > X. C.

Nascuda a Girona el 1999, aquesta jove cantant i compositora va debutar el 2022 amb l'EP *Essències* i una orientació melòdica més clàssica que, en general, tenia poc a veure amb l'etapa actual, en la qual s'ha reinventat com a intèrpret de *pop* electrònic amb subtils ritmes llatins. Fent equip amb Dani Val, un

productor expert en la matèria, la nova Aina Reig es presenta en societat amb *Trencant tòpics*, un disc conceptual estructurat en set capítols o cançons per erradicar els estereotips que envolten la majoria de les ruptures sentimentals. Aina Reig és un nom que cal tenir molt en compte en el món, encara en creixement, del *pop* ballable en català.